

וַיֵּשֶׁא יַעֲקֹב רַגְלָיו וַיִּלְךָ אֶרֶץ כְּנָעַן:
וַיֵּרָא וְהִנֵּה בָּאָר בְּשׂוּדָה וְהִנֵּה-שָׁם
שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי-צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ כִּי
מִן-הַבָּאָר הִלְוֵא יִשְׁקוּ הַעֲדָרִים וְהָאֶבֶן
גְּדֹלָה עַל-פִּי הַבָּאָר: וַנֹּאסְפוּ-שָׂמָּה
כָּל-הַעֲדָרִים וַיִּגְלְלוּ אֶת-הָאֶבֶן מֵעַל פִּי
הַבָּאָר וְהִשְׁקוּ אֶת-הַצֹּאן וְהִשְׁיִבוּ
אֶת-הָאֶבֶן עַל-פִּי הַבָּאָר לְמַקְמָה: וַיֹּאמֶר
לְהֵם יַעֲקֹב אַחֵי מֵאֵין אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ
מִחָרֹן אֲנַחְנוּ: וַיֹּאמֶר לְהֵם הִידַעְתֶּם
אֶת-לִבְּנוּ בֶן-נְחֹר וַיֹּאמְרוּ יָדַעְנוּ: וַיֹּאמֶר
לְהֵם הִשְׁלֹם לֹו וַיֹּאמְרוּ שְׁלֹם וְהִנֵּה
רְחֵל בְּתוּ בָּאָה עִם-הַצֹּאן: וַיֹּאמֶר הֵן
עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל לֹא-עֵת הָאָסֶף הַמְקַנֶּה
הַשְּׁקוּ הַצֹּאן וּלְכוּ רְעוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא נוֹכֵל
עַד אֲשֶׁר יֵאָסְפוּ כָּל-הַעֲדָרִים וַיִּגְלְלוּ
אֶת-הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבָּאָר וְהִשְׁקִינוּ
הַצֹּאן:

וישא יעקב רגליו וילך ארצה כנען:
וירא והנה באר בשודה והנה שם
שלושה עדרי צאן רובצים עליה כי
מין הבאר הלווא ישקו העדרים והאבן
גדולה על פי הבאר: ונאספו שמה
כל העדרים ויגללו את האבן מעל פי
הבאר והשקו את הצאן והשיבו
את האבן על פי הבאר למקמה: ויאמר
להם יעקב אחי מאין אתם ויאמרו
מחרון אנחנו: ויאמר להם הידעתם
את לבנו בן נחור ויאמרו ידענו: ויאמר
להם השלם לו ויאמרו שלום והנה
רחל בתו באה עם הצאן: ויאמר הן
עוד היום גדול לא עת האסף המקנה
השקו הצאן ולכו רעו: ויאמרו לא נוכל
עד אשר יאספו כל העדרים ויגללו
את האבן מעל פי הבאר והשקינו
הצאן:

